UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus III. An Personæ divinæ constituantur formaliter Relationibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

talis est Paternitas Filiatio: ergo. 2. Si non darentur Relationes, non daretur in DEO fæcunditas, Sapientia, Sanctitas, vis identificandi sibi Relationes inter se distinctas, quæ est signum infinitæ perfectionis simpliciter, ut ipsi diximus; sed hæc omnia sunt perfectiones simpliciter simplices; ergo &c. *Respond.* Perfectio simpliciter est illa, quæ est melior ipsâ, quàm non ipsâ, in quocunque subjecto & ente; conc. quæ solùm est melior in subjecto aliquo: neg. & *Nego Conseq.* Quia licèt respectu Naturæ divinæ, melius sit esse Patrem, quàm non esse; non est tamen melius, respectu Patris, esse Patrem, quàm sit respectu Filij, esse Filium, vel non esse Patrem. 2. Perfectio simpliciter est, quæ est melior ipsâ, quàm non ipsâ; id est, quàm quæcunque perfectio opposita, & cum illa incompossibilis; conc. quàm non ipsa; id est, quàm præcisè ejus negatio; nego. Sic enim omnis perfectio creata, esset perfectio simpliciter, quia est melior, quàm ejus negatio. Requiritur ergo, ut sit melior quovis illi opposito, quod non convenit Paternitati aut Filiationi, ut dictum est.

Respond. 3. Nego Major. Nam sicut complexum ex DEO & creatura non est melius DEO solo, quia hic eminenter continet perfectionem creaturæ, ita complexum ex DEItate & Relationibus, non est melius DEItate, quia hæc eminenter continet Relationes. *Ad 1. Confirm. Nego. Major.* Ex communi enim acceptione, perfectio simpliciter est, quæ est melior, quâcunque illi oppositâ: unde triplex est perfectio, una quæ caret omni imperfectione, & non opponitur majori, vel æquali perfectioni; & hæc est perfectio simpliciter. 2. Quæ caret omni imperfectione, opponitur tamen alteri æquali perfectioni: & tales sunt Relationes divinæ. 3. Quæ admixtam habent imperfectionem, ut sunt perfectiones creatæ. *Ad 2. Confirm. Respond.* Si non darentur Relationes in DEO, non dandam quidem Sapientiam & Sanctitatem productam; quia hæ formalissimè sunt Relationes Verbi, & Spirationis passivæ, dandam tamen essentialem, & improductam, quam involvit Essentia, quâ talis. Sapientia autem & Sanctitas producta, non sunt perfectio simpliciter. Fæcunditas verò, & vis identificandi sibi Relationes inter se distinctas, licet sint perfectiones simpliciter, non tollerentur tamen formaliter, sublatis Relationibus, sed tantùm arguitivè; quia sunt perfectiones absolutæ, connexæ tamen cum Relationibus; unde rursum non probatur, Relationes esse perfectiones simpliciter.

Artic. III. *An Personæ divinæ constituantur formaliter Relationibus?*

Resp. Constitui. Probatur 1. Authoritate Florent. sess. 19. ubi Joannes Theologus ait: *Personam divinam ex Substantia proprietate, constare.* Quod etiam habet sess. 18. Hanc autem proprietatem, esse Relationem principij, & procedentis à principio, docet ibidem §. *dixi equidem.* Et oratione pro Unione cap. 6. ait, Bessarion Patriarcha: *Ideo utroque quidem modo distinguuntur divinæ Personæ* (originibus nimirum & Relationibus) *priùs tamen & principaliter secundùm modum intelligendi per Relationes, & per quas etiam constituuntur divinæ Personæ. Probat.* 2. Quia Personæ divinæ per id constituuntur, per quod à cæteris formaliter, vel radicaliter distinguuntur. sed distinguuntur Relationibus, ut patet ex modo dictis: imò solis Relationibus: *ita ut non aliâ ratione, quàm vi Relationis Pater à Filio, & una Persona ab alia differant;* ut ait iterum Joannes Theologus Florent. sess. 18. Quibus similia habet Cyrillus Alexandrinus L. 7. Thesauri c. 1. *Solâ* inquit, *diversitate Relationis, quæ diversis Nominibus significatur, nec aliâ re ullâ distinguuntur.* Et Nyssenus ad Ablavium: *Eam, quæ circa causam, & causatum consideratur differentiam, non negamus, per quod solùm discerni alterum ab altero deprehendimus.* Denique Damascenus l. 1. Fidei c. 11. *Nos* inquit, *unum agnoscimus DEUM, in solis quidem proprietatibus, Paternitatis, Filiationis, Processionis differentiam intelligimus. Probat.* 3. Personæ divinæ sunt plures in ratione Personæ; atqui non sunt plures, nisi in ratione Relationis; ergo ratio Personæ est ratio Relationis. *Minor patet* iterum ex PP. & Concilijs: *Sola Relatio apud omnes Græcos & Latinos Doctores, divinâ processione Personas multiplicat,* ait Florent. sess. 18. *In Relatione Personarum numerus cernitur* inquit Tolet. 11. in Confess. Fidei c. 1. Et post pauca: *Hoc solo numerum insinuant, quòd adinvicem sunt,* &c. *Probat.* 4. Persona divina, involvit formaliter aliquid proprium & incommunicabile cæteris, alioquin una non distingueretur à cæteris; sed illud proprium, & incommunicabile, non est nisi per Relationem: *Proprietates enim nequaquam communicabiles sunt,* ait Joannes Theologus sess. 18. *Quod ex Relationis vi evenire creditur;* ergo. *Probatur.* 5. Omne prædicatum, absolutum est commune omnibus divinis Personis, & unum idémque in omnibus; sed divinæ Personæ non constituuntur tantùm per aliquid commune, ratione cujus sunt unum

num, sed etiam per aliquid proprium, per quod sunt plures; ergo etiam constituuntur per Relationem. *Major patet* ex PP. apud Suarez, præsertim ex Augustino 5. de Trinitat. c. 1. & seq. ubi dicitur: *In DEO quidquid ad se, & non ad aliud dicitur, ad Essentiam pertinere*: Essentia autem est communis, & eadem omnibus. *Patet 2.* ex recepto axiomate Theologorum: *In divinis omnia sunt unum, ubi non obviat Relationis oppositio. Patet 3.* ratione. Quidquid distinguitur, aut distinguitur ratione limitationis, aut ratione oppositionis, ut alibi dictum est; sed prædicata absoluta in DEO, nec habent limitationem, ut per se constat, nec oppositionem: non quidem contradictoriam, cùm utrumque sit positivum, non relativam, cùm sint absoluta; non contrariam, quia contraria sunt circa subjectum commune, quod in DEO non datur; ergo absoluta non distinguuntur in DEO, sed sunt omnibus Personis communia.

Sed contra I. Personæ divinæ non distinguuntur Relationibus; ergo nec constituuntur. *Antecedens probatur* 1. Personæ divinæ sunt simplices; ergo se ipsis distinguuntur; ergo non Relationibus. 2. Personæ divinæ sunt substantiæ; ergo distinguuntur per aliquid substantiale; ergo non per Relationes, quæ sunt accidentia. 3. Absolutum est prius relativo; ergo nihil distinguitur primò per Relationem. 4. Relatio supponit distinctionem: nam relativum est id, quod se habet ad alterum; ergo non est primum principium distinctionis. *Respond. Nego Conseq. Ad 1. Probationem negatur ultima sequela.* Personæ enim divinæ, sunt realiter ipsæ Relationes subsistentes; unde distingui eas Relationibus, est distingui se ipsis. *Ad 2. Negatur iterum ultima Conseq.* Relationes enim divinæ, non sunt accidentia, sed subsistentes & substantiales. *Ad 3. Negat. Conseq.* Cùm enim omnia prædicata absoluta in divinis, sint communia omnibus Personis, non possunt Personæ distingui absolutis, sed solùm relativis. *Ad 4. Respond.* Relatio, quæ est accidens, supponit distinctionem relatorum; transeat; supponit enim subjectum in quo recipiatur, & terminum; Relatio per se subsistens, ut est divina; nego. Hæc enim formaliter facit, & adfert distinctionem, sicut & oppositionem.

II. Persona Patris est prior Filio; sed relativa sunt simul naturâ, & cognitione, ergo Persona non constituitur Relatione. *Resp.* Persona Patris est prior origine; conc Naturâ & cognitione; nego. Eadem enim Natura est Patris & Filij, nec datur prioritas inter ipsas, nec potest concipi Pater, ut producens, nisi concipiatur Filius produci.

III. Persona, etiam divina, constituitur personalitate; sed personalitas non constituitur formaliter Relatione; potest enim concipi Petrus esse Persona, quin concipiatur referri, v. g. Paternitate ad alium: ergo, &c. *Respond.* Personalitas ut sic non constituitur Relatione; conc Personalitas divina; nego. Rationes patent ex dictis. Ubi tamen notandum etiam Personas divinas concipi posse sine Relatione Paternitatis & Filiationis, impropriè nimirum & confusè: possum enim illas concipere sub conceptu primæ, secundæ, tertiæ Personæ, vel sub conceptu Substantiæ intellectualis, incommunicabiliter subsistentis; qui conceptus non dicunt formaliter, saltem expresè, Paternitatem, Filiationem. Non possunt tamen concipi absq; Relatione conceptu proprio, & claro, ob rationes suprà dictas.

IV. Personæ divinæ non constituuntur formaliter Originibus; ergo nec Relationibus. *Confirm.* Origines sunt priores Relationibus: nam fundamentum Paternitatis, est origo seu generatio activa (nam ideo quis est Pater, quia generat) origo verò passiva, nimirum nativitas, & processio sunt via ad Filiationem, & Spirationem passivam; fundamentum autem & via, sunt priora termino, & eo, quod nititur fundamento; ergo si Personæ non constituuntur originibus, multò minùs Relationibus.

Resp. Negando Conseq. Disparitas est, quia quælibet res constituitur per aliquid sibi intrinsecum. Origo autem, quâ talis, non est intrinseca Personæ: origo enim activa, est aliquid progrediens à Persona producente; passiva, est aliquid progrediens ad Personam productam. 2. Nihil potest constitui per aliquid prius, vel posterius; origo autem activa, & consequenter passiva, est posterior Patre, quia est via, & influxus in Filium; & simul prior termino ad quem, seu Filio, quia prius ratione est generare, & generari, quàm esse genitum; ergo Pater & Filius constitui non possunt originibus 3. Persona importat rem permanentem, stabilem, fixam utq; sic dicam, in Facto esse. Origo, aliquid fluens, per modum viæ, & in Fieri; adeóq; illa non potest constitui per hanc. Quorum nihil obstat in Relationibus. *Ad Confirmationem Respond.* Origines sunt priores Relationibus Filij & Spiritûs Sancti; conc. sunt enim via ad illas; sunt priores Relatione Patris; nego. Quia licèt in creatis, origines sint priores Relationibus (v. g. generatio activa, Relatione Paternitatis) non tamen in divinis. *Disparitas est*, quia creatæ Relationes, non sunt per se subsistentes, sed accidentales, atq; adeò supponunt fundamentum, in quo recipiantur, & rationem fundandi, cur in eo recipiantur. Relationes ve-

rò divinæ, sunt subsistentes, & necessariò divinæ Essentiæ convenientes; unde nec fundamento, nec ratione fundandi egent, quam præsupponant. Nec tamen hinc inferas, saltem ego Personam Filij, & Spiritûs Sancti constitui posse per origines passivas, utpote Relationibus ipsorum priores. Licet enim sint priores Relationibus, sunt tamen aliquid fluens, extrinsecum, prius Personis ipsorum, ac proinde constituendis illis inidoneæ.

QUÆSTIO QUARTA.

De

PERSONIS, RELATIONIBUS, PROCESSIONIBUS DIVInis in particulari.

ARTICULUS I.

An prima Persona sit Pater & Ingenitus?

RESP. *Affirmativè. Probatur 1. parte* ex Scriptura. *Baptizantes eos in Nomine Patris, & Filij, & Spiritûs Sancti.* Matth. 28. *Tres sunt qui testimonium dant in Cœlo: Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus.* 1. Joan. 5. 2. Quia datur in divinis aliqua Persona improducta, sive prima, quæ se ipsam intelligit: cùm autem intelligere sit vitaliter agere, omnis autem actio vitalis, habeat terminum vitalem; intelligendo seipsam, producit aliquem terminum vitalem. Quia autem in divinis Intellectus est substantialis, & Natura; terminus intelligendo productus, similiter est substantialis, & productus per Naturam. Et quia omne agens assimilat sibi passum, vel terminum productum, secundùm formam, quâ agit, sequitur terminum illum productum per Naturam, esse in similitudinem Naturæ, & consequenter Filiũ: adeóque primam Personam divinam producere Filium, & esse Patrem.

Circa quod quatuor notanda sunt. Primò: Relationem *Patris* convenire Personæ divinæ verè ac propriè, & sine metaphora, juxta illud 1. Joan. 5. *Ut simus in vero Filio ejus JESU Christo.* Verus autem Filius non est, nisi de vero Patre. Et ratio est: quia in DEO sunt verè & propriè Relationes, ut suprà probatum est: hæ autem non sunt aliæ, quàm Paternitas, Filiatio, Spiratio activa & passiva, ergo &c. *Notandum* 2. Paternitatem esse ita primæ Personæ propriam, ut nulli alteri conveniat. *Patet* iterum ex Scriptura, quæ nulli, nisi primæ Personæ hoc nomen tribuit: unde & Symbolum Athanasij: *Unus* inquit, *Pater, non tres Patres.* Et ratio est: quia illud est cuique Personæ proprium, per quod constituitur, & distinguitur ab omnibus cæteris: sed per Relationem Paternitatis constituitur, & distinguitur prima, sive improducta Persona ab omnibus alijs: non enim distinguitur per Essentiam, ut patet, sed per Relationem: non autem per Relationem Spirationis activæ: nam hæc est etiam communis secundæ Personæ: ergo per Relationem Paternitatis, non enim datur Relatio alia Personæ primæ, ut etiam constat ex dictis Quæst. 3. Art. 1. *Notandum* 3. Paternitatem non resultare realiter ex Essentia, ut quidam voluit: quia sequeretur inter Essentiam, & Relationem Paternitatis dari oppositionem relativam producentis & producti, adeóque distinctionem realem, sicut inter Patrem & Filium: & consequenter dari in DEO quaternitatem, quod damnatum est in Lateranensi. Item sequeretur primam Personam non esse principium omnis realis emanationis, non esse penitus improductam, dari processiones plures, quàm duas: & primam nec esse per Intellectum, nec per Voluntatem: nec Spirationem nec Generationem, &c. quæ sunt contra dicta & dicenda. *Notandum* 4. Paternitatem, ratione nostrâ resultare ex Natura divina, seu Intellectione substantiali. Ratio est, quia omnis natura est sufficiens fundamentum proximum suæ personalitatis: ergo multò magis divina. *Confirm.* Hoc ipso, quod natura creata habeat esse per creationem, resultat ex illa naturaliter aliqua suppositalitas, vel personalitas creata: ergo similiter, hoc ipso, quòd Natura divina existat independenter ab omni productione, resultabit ex illa aliqua personalitas: cum hoc tamen discrimine quòd resultantia personalitatis creatæ, sit per veram emanationem, & productionem